

Gazdasági Versenyhivatal

FŐJÁRSTOMOGYIM KÉZELŐIRODA

Postai/Cyberjogi/Online/Alkalmazotti/E-mailos/Faxon/E-irat

Érkezett: 2020 MÁRC 10.

PÉLDÁNY: 1 v. 1. példány

MELLÉKLET: 5 KÖZTÖK

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45

Fővárosi Törvényszék útján

Kf. II. 37.959/2018/14

Iktatószám: VJ/2-280/2015

Ügyintéző: dr. Ay Zoltán Nándor

23

AZ IRAT BIRKITO készített másolat: IV/000632-0/2020

2020 MÁRC 10. Érkezett: 2020 MÁRC 25.

Példány: 1 Kezelőiroda:

Melléklet: k db 9

Tárgy: Alkotmányjogi panasz (az Alkotmánybíróság [1015 Budapest, Donáti utca 35-45.] részére a Fővárosi Törvényszék [1027 Budapest, Tölgyfa utca 1-3.], mint elsőfokú bíróság útján benyújtva) a **Kúria** versenyjogi ügyben hozott **Kf.II.37.959/2018/14.** számú ítélete ellen.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Gazdasági Versenyhivatal (székhelye: 1054 Budapest, Alkotmány u. 5.; nyilvántartó hatóság: Magyar Államkincstár; törzskönyvi azonosító szám: 325279; adószáma: 15325275-1-41; törvényes képviselője: Dr. Juhász Miklós elnök) mellékelten csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviseletében (képviselet: dr. Ay Zoltán Nándor kamarai jogtanácsos) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a felsorolt jogi indokaink figyelembe vételével állapítsa meg a **Kúria** versenyjogi ügyben hozott **Kf.II.37.959/2018/14.** számú ítéletének (továbbiakban: Kúriai Ítélet) alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

Összefoglaló:

Indítványozó autonóm – kormánytól független – az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdésében foglalt tisztességes gazdasági verseny feltételeinek biztosítása érdekében eljáró államigazgatási szerv. Indítványozó joga és kötelessége a tisztességes gazdasági verseny érdekében, az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben a fogyasztók jogainak védelmében a közérdek szolgálata, így a magánfelek jogainak érvényesítése. A Kúriai Ítélet elvi érveléssel kimondott, az ügyintézési határidőn túl alkalmazott szankcióra vonatkozó megállapítása szembe helyezkedett az Alkotmánybíróság korábbi döntésében foglaltakkal. Az alaptörvény

J.

ellenes Kúriai Ítélet súlyosan hátráltatja a Gazdasági Versenyhivatal köz érdekében végzett jogérvényesítő tevékenységét, egyben akadályozza az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 101. és 102. cikke közpolitikai ügyeket érintő rendelkezések érvényesülését is. Amennyiben indítványozó az Alaptörvényben foglalt jog érvényesítése érdekében nem tud hatékonyan fellépni, az a közérdek, valamint a nemzetközi szerződésből eredő kötelezettség súlyos sérelmével jár.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Előzmények

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A Gazdasági Versenyhivatal (továbbiakban, mint: GVH vagy indítványozó) 2015. március 10-én versenyfelügyeleti eljárást indított a Jász-Plasztik Kft-vel, mint később I. rendű felperessel és az ALCUFER Ipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-vel, mint később II. rendű felperessel (a továbbiakban mint: vizsgáltak vagy felperesek), valamint a perben nem álló további gazdasági társaságokkal szemben, 2013-tól kezdődően a savas ólom akkumulátorok magyarországi begyűjtési piacának felosztásáról folyó egyeztetések tárgyában. Az eljárás indítványozónál a VJ/2/2015. ügyszámon került iktatásra.

Az indítványozó a 2016. július 26. napján meghozott Vj/2-205/2015. számú határozata (továbbiakban: GVH határozata) I. pontjában megállapította, hogy a felperesek és egy további gazdasági társaság egységes, komplex és folyamatos jogsértést követtek el, amikor 2013. június 26-tól 2014. március 27-ig versenykorlátozó célú egyeztetéseket folytattak:

- a savas ólom akkumulátorok magyarországi begyűjtési piacának a három vállalkozás közötti felosztásáról,
- olyan árrendszer kialakításáról, amely az I. rendű felperes által alkalmazandó felvásárlási árak közös meghatározására vonatkozott, valamint a II. rendű felperes és az F. Zrt. számára kedvező, míg a megállapodásban nem részes vállalkozások számára hátrányos, valamint
- a konzorciumi szerződésben foglaltak ellenőrzése érdekében üzleti titoknak minősülő, egyedi mennyiségi, árazási és szállítási költségekre vonatkozó adatok cseréjéről.

Az indítványozó – a határozat II. pontjában – az I. rendű felperest 34.280.000 forint, a II. rendű felperest 28.020.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. A határozat III. pontjában az indítványozó a II. rendű felperessel egy vállalkozáscsoportba tartozó társaságokat nevesítette annak érdekében, hogy a II. rendű felperes nemteljesítése esetére őket egyetemlegesen kötelezhesse a bírság be nem hajtott részének megfizetésére.

Az indítványozó határozatának felülvizsgálata iránt az I. és a II. rendű felperes nyújtott be keresetet. Az elsőfokú bíróság a pereket egyesítette.

Felperesek keresetükben egyebek mellett az ügyintézési határidő megsértése tekintetében támadták indítványozó határozatát, annak alapján, hogy a felperesek tisztességes eljáráshoz való jogai sérültek az ügyintézési határidő több mint öt hónappal való túllépése kapcsán. A per első tárgyalásán ennek kapcsán kérték lényeges eljárási szabálysértés miatt a határozat hatályon kívül helyezését. Felperesek az eljárás észszerű időn belüli való lefolytatásával összefüggésben sérelmezték, hogy az indítványozó az eljárás lezárásával nem sietett, az eljárási határidőt túllépte.

Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 6.K.700.121/2018/13. számú ítéletében a felperesek keresetét alaptalannak ítélte, ezért azt ítéletével elutasította. Indokolásában az eljárási határidő túllépésével kapcsolatban megállapította, hogy azt az indítványozó is elismerte határozatának 409. pontjában. A felperesek ezzel összefüggésben nem bizonyították, hogy az eljárási határidő túllépése kihatott volna a támadott határozat érdemére. A bíróság kiszabásának határideje nem konkrét naptári napban meghatározott, mert a jogszabály ügyintézési határidőt ír elő és az eljárási határidő meghosszabbítását is lehetővé teszi, ezért a kérelemre indult eljárásokban előírt jogkövetkezmenyhez képest a hivatalból indult eljárásokban az ügyintézési határidő elmulasztásához olyan jogkövetkezmeny nem fűződik, mely szerint az eljárási határidő túllépése a bíróság kiszabásának kizárásával, mellőzésével jár.

Mindezekkel összefüggésben a Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a felpereseknek a tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült. Rámutatott, hogy egy közigazgatási szerv mulasztása nem lehet ok arra, hogy a jogi normák betartatlanul maradjanak, a jogsértések jogkövetkezmenyei alól a jogsértők mentesüljenek. A felperesek az eljárás során ügyféli jogukat gyakorolhatták, bizonyítási indítvánnyal élhettek, észrevételt, nyilatkozatot tehettek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az eljárás során olyan lényeges eljárási szabálysértésre került sor, amely a határozat érdemére kihatással volt, ezért az eljárási kifogásokat nem tartotta megalapozottnak.

Az ítélet ellen a felperesek fellebbezést nyújtottak be.

Felperesek fellebbezésükben elsődlegesen kérték az ítélet megváltoztatását, a GVH határozatának megváltoztatásával az eljárás megszüntetését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a GVH határozatának hatályon kívül helyezését, harmadlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását, negyedlegesen az ítéletnek – a GVH határozatára is kiterjedő – megváltoztatását és a bíróság mellőzését vagy jelentős csökkentését.

Felperesek kérték az ügyintézési határidő túllépésével kapcsolatos eljárási jogsértések elbírálását. Hivatkoztak az Alkotmánybíróság 5/2017. (III. 10.) AB határozatának [15] és [17] bekezdéseire. Az elsőfokú bíróság az eljárási határidő túllépésének törvénysértően nem

tulajdonított jelentőséget, az érveikre nem reagált. Elbírálendő kérdésnek tartják, hogy az ügyintézési határidő túllépését követően a bíróság kiszabására az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe ütközően került-e sor.

Álláspontjuk szerint azt nem kell bizonyítani, hogy az ügyintézési határidő elmulasztása kihatással van-e a döntés eredményére. A bíróság megállapítása azon a feltételezésen alapul, hogy az indítványozó vélhetőleg ugyanolyan tartalmú határozatot hozott volna, ha az ügyintézési határidőt betartja. Az indítványozó nem hosszabbította meg az ügyintézési határidőt és elmulasztott az ügyintézési határidőn belül eljárást befejező döntést hozni. A jogsértésnek nem feltétele, hogy az indítványozó mulasztása az ügy érdemére kiható legyen. Az indítványozó a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 31. § (1) bekezdés i) pontja alapján köteles lett volna megszüntetni az eljárást az ügyintézési határidő leteltével, ha a tényállást nem tudta a szükséges mértékben tisztázni. Az ítélet megállapításával szemben a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (továbbiakban: Tpv.) nem bíróságkiszabási határidőt állapít meg, hanem eljárást befejező döntés hozatalára vonatkozó határidőt. Ha az eljárást befejező döntés meghozatalára irányadó határidő letelt, úgy szankció alkalmazására nincs lehetőség. Felperesek azt nem vitatták, hogy a Tpv. 63. §-a az ügyintézési határidő elmulasztásához nem fűz jogkövetkezményt, de hangsúlyozták, hogy ugyanakkor az ezzel kapcsolatos alkotmányos követelményt az 5/2017. (III. 10.) AB határozat tartalmazza, az indítványozónak és a bíróságnak ennek megfelelően kellett volna eljárnia.

A Kúria, mint fellebbviteli bíróság a Kf.II.37.959/2018/14. számú ítéletében a felperesek fellebbezését az ügyintézési határidő és az ahhoz kapcsolódó szankcionálási jogszabály kérdésében az alábbiak szerint bírálta el.

A Kúria rögzítette, hogy az indítványozó a határozata 409. pontjában elismerte az ügyintézési határidő túllépését, azonban mulasztásának a határidők eljárásjogi jellege folytán nem tulajdonított jelentőséget. Indítványozó a Tpv. 63.§ (2) bekezdés b) pontjában foglalt és egy alkalommal meghosszabbított ügyintézési határidő ismételt határidő hosszabbítás hiányában 2016. február 25-én lejárt, melyhez képest az indítványozó – öt hónappal később – 2016. július 26-án hozott határozatot.

A Kúria szerint a felperesek által hivatkozott Ket. 31. § (1) bekezdés i) pontja az ügyintézési határidő túllépése esetére nem alkalmazható. A hatóság a tényállást tisztázta és az ügy érdemében határozatot hozott, de azt az ügyintézési határidő túllépésével tette meg.

A Kúria hivatkozott az Alkotmánybíróság által hozott 5/2017. (III. 10.) AB határozatra, mely alapján alkotmányellenesnek véli azt a bírói értelmezést, mely a szankcióalkalmazási határidő elmulasztásához nem fűzi azt a következményt, hogy az e határidőt túllépő hatóságok szankcióalkalmazási lehetősége elenyészik. A szankcióalkalmazási határidő tekintetében pedig a Kúria az eljárási határidő végét állapította meg, függetlenül attól, hogy az ágazati

jogszabály állapított-e meg jogkövetkezményt vagy sem, illetve, hogy az anyagi vagy alaki természetű szabály-e.

A Kúria hivatkozott továbbá a 17/2019. (V. 30.) AB határozatra, mely az adóhatóság eljárásában vont le következtetéseket a szankcionálás és határozathozatal kérdéskörében. Ennek kapcsán a Kúria jogértelmezésében kifejtette, hogy a határozathozatal és a szankcionálás nem függ feltétlenül össze, mivel a hatósági eljárás nem kifejezetten a szankcionálás céljára irányul.

A Kúria hivatkozott a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatra, melyben az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy a Gazdasági Versenyhivatal speciális funkcióval és feladatkörrel rendelkező hatóság, amely a törvényben szabályozott eszközökkel őrökdi a versenyt biztosító piaci működés felett. Idézve a 19/2009. (II. 25.) AB határozatot, hogy a versenyügyben megállapított jogellenes magatartáshoz fűződő jogkövetkezmény célja a hatékony fellépés, ennek következtében a kiszabott bírság részben preventív, részben represszív jellegű.

A Kúria kifejtette, hogy *„a megjelölt alkotmánybírósági határozatok együttes értelmezéséből megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság a tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal nem tartja összeegyeztethetőnek, ha a tisztességes hatósági eljárás alapjogilag értékelhető sérelmét okozva alkalmaz a határozathozatalra nyitva álló határidőn túl az ügyfélle szemben szankciót”*. A Kúria mindehhez hozzáfűzte, hogy a 30/2014. (IX. 30.) AB határozat és a vonatkozó EJE esetjog (A. Menarini Diagnostics S.R.L. kontra Olaszország; (43509/08) 2011. szeptember 27.) alapján a GVH által alkalmazott bírság döntően represszív jelleggel bír, azaz kétséget kizáróan büntetésnek minősül, ezért a Kúria az Alkotmánybíróság által felállított alkotmányos elvárásokra tekintettel annak alkalmazását az ügyintézési határidőn túl megállapított jogsértés esetén nem tartja alkalmazhatónak.

A Kúria kifejtette továbbá, hogy nem veszi figyelembe – „nem tulajdonított jelentőséget” – a 3270/2018. (VII. 20.) AB végzés tartalmát az ügyintézési határidő eljárásjogi vagy anyagi jogi határidőnek való minősítésének kérdésében, tekintette a később meghozott 17/2019. (V. 30.) AB határozatban foglaltakra.

A Kúria végezetül kifejtette, hogy a versenyhatóság a versenyfelügyeleti eljárást nem kifejezetten a szankcionálás érdekében folytatja, a jogsértés megállapítása mellett a bírság kiszabása csupán lehetőség, a versenyhatóság határozhat úgy is, hogy csak a jogsértés tényét állapítja meg és eltekint a bírság kiszabásától. A büntetőjogi karakterrel rendelkező versenyfelügyeleti eljárásban a jogsértő büntető jellegű, súlyos bírság, mint represszív szankció van jelen, ezért az ügyintézés határidőn túli kiszabásra a tisztességes eljárás követelménye miatt már nincs lehetőség az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése alapján.

A kúriai döntés vonatkozó elvi tartalma: *„A büntetőjogias karakterrel rendelkező versenyfelügyeleti eljárásban a tisztességes hatósági eljárást sérti az ügyintézési határidő*

meghosszabbítása nélkül, az ügyintézési határidőn túl szankció alkalmazása, versenyfelügyeleti bírság kiszabása."

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Kérelmünket a peres felek számára fennálló rendes jogorvoslati lehetőségek kimerítését követően nyújtjuk be a tisztelt Alkotmánybíróság részére. A pertörténet ismertetéséből látható, hogy a jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező ügyben született első fokon ítélet, melyet a Fővárosi Törvényszék hozott meg a 6.K.700.121/2018/13. ügyiratszámom, valamint másod fokon ítélet, amelyet a Kúria hozott meg a Kf.II.37.959/2018/14. ügyiratszámom. A Kúria ítélete ellen felülvizsgálatnak helye nincs, az jogerős.

Minderre tekintettel a Gazdasági Versenyhivatal, mint kérelmező, kimerítette a jogorvoslati lehetőségeit az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdés b) pont alapján. Nyilatkozunk, hogy az ügyben a felülvizsgálatnak helye nincs, perújítást az ügyben nem kezdeményeztek.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Nyilatkozunk, hogy a Kúria Kf.II.37.959/2018/14. ügyiratszámú ítéletét 2020. január 9-én vettük át elektronikus úton. Az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott 60 napos határidő 2020. március 9-én jár le. Kérelmünket mindezek alapján határidőn belül nyújtjuk be.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Nyilatkozunk, hogy a kérelmünk tárgyát képező ítélet, valamint közigazgatási per tekintetében érintett fél a Gazdasági Versenyhivatal, a peres eljárásban mint alperes vett részt, jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az Abtv. 27. § szakasz alapján az érintettség megállapítható.

Alkotmányjogi panaszunk befogadhatósága tekintetében pedig előadjuk, hogy az Abtv. 27. § (3) bekezdés tekintetében a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog megilleti a Gazdasági Versenyhivatalt, tekintettel arra, hogy az nem kizárólag természetes személyeket megillető alapjog, továbbá hogy a fegyverek egyenlőségének jegyében a bírósági peres eljárás során, mint indítványozó, nem gyakorolja közhatalmi jogosultságait, a perben a felperesekkel egyenlő jogkörökkel vett részt, az igazságszolgáltatási hatalmi ág alá tartozó eljárásban.

Hivatkozunk továbbá az Alaptörvény 24. cikkének (2) d) pontjára, miszerint „az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját”, a 24. cikk (3) b) pontjára, miszerint „az Alkotmánybíróság a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést”.

Ezen felül hivatkozunk továbbá a 3091/2016. (V. 12.) AB határozat [13] bekezdésére, melyben megállapításra került – összhangban az Alaptörvény és az Abtv. vonatkozó szabályaival – hogy bírósági döntések tekintetében az állami szerveket is megilleti az alapvető jogaik védelme érdekében az alkotmánybírósági jogvédelem, valamint arra, hogy az indítványozó közvetve a magánfelek azon alkotmányosan védett alapjogi igényét érvényesíti, hogy jogvitájukat tisztességes eljárás keretében döntse el a bíróság.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Alkotmánybíróság döntése az Abtv. 39. § (1) bekezdése alapján mindenkire, így a Kúriára és az eljárt bíróságokra nézve is kötelező¹.

A Kúria ítéletében álláspontunk szerint önkényesen – és hibásan – súlyozott különböző alkotmánybírósági döntéseket, azokból önkényesen vont le következtetéseket a saját ítéletének megalapozásaként. Értelmezése során kifejezetten nem vett más szempontot figyelembe a különböző alkotmánybírósági döntések között, pusztán az adott döntés meghozatalának dátumát. A Kúria maga fejtette ki, hogy nem tulajdonít jelentőséget a 3270/2018. (VII. 20.) AB végzésnek, hiszen, érvelése szerint, a 17/2019. (V. 30.) AB határozat később került meghozatalra és saját érdekkörben eljárva inkább azt a döntést vette alapul. Határozottan álláspontunk szerint az Alkotmánybíróság a tevékenysége során meghozott különböző döntései között nem csupán az időbeliség, a döntések dátuma az egyetlen releváns összefüggés. A Kúria ítélete jelentős alkotmányjogi sérelmet okoz, ugyanis nem pusztán a bírósági eljárás tisztességtelenségét alapozza meg, de az alkotmányjogi gyakorlatot is önkényesen figyelmen kívül hagyja, hogy ítéletét alátámassza. Ez utóbbi eljárás pedig a bírói jogalkotás veszélyét is felveti, hiszen egy ilyen súlyú kúriai ítélet befolyással van a teljes hazai ítélkezési gyakorlatra is, szűkíti az ágazati jogszabályok értelmezési körét – ugyanis abban nincs kifejezett, megfogalmazott jogvesztő hatás, sőt semmilyen kifejezett jogkövetkezmény az eljárási határidő túllépésének tekintetében – amely ebből fakadóan egy, a jogszabályban nem megfogalmazott, mégis kógensként kezelt jogértelmezést eredményezett.

Tekintettel kell lenni arra a szempontra is, hogy a Kúria eltérő jogterületeken hozott döntéseit nem szabad kiterjesztően értelmezni, az ágazati különbségek pedig jelentősek, emellett a speciális szabályzás eltérő a generális szabályzástól, ezt a kettőt nem lehet esernyő-jelleggel egybe vonni, azaz esetünkben egy általános eljárási határidőt érintő döntést nem lehet azonosan kezelni az ágazati eljárási határidőket érintő döntésekkel. Ezen túlmenően a Kúria alátámasztásként egy kifejezetten eltérő ágazati kérdésben – azaz az adóhatóság eljárásában

¹ EBH2016. K.18. számú döntés „Az alkotmánybíróság határozatának indokolása az alkotmányossági érvelés tekintetében kötelező [2011. évi CLI. tv. 39. § (1) bek., 63. § (1), (2) bek.]” – [12] [13]

– meghozott döntést, a 17/2019. (V. 30.) AB határozatot is bevonja a jogértelmezési kereteibe, azonban arra nincsen tekintettel, hogy az adóügyi eljárások, ha első vizsgálatra nem feltétlenül, de egyébiránt jelentősen eltérnek a teljesen más területen és jelleggel működő versenyjogi eljárásoktól. Álláspontunk szerint a versenyjogi eljárásokat nem lehet azonosan kezelni az adójogi eljárásokkal, ez a bírói jogértelmezés jogellenes túlterjeszkedése.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A jelen kérelmünk alapját képező ügyben érintett szakaszai az Alaptörvénynek az alábbiak:

C) cikk (1) *„A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.”*

M) cikk (2) *„Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.”*

I. cikk (4) *„A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.”*

XXVIII. cikk (1) *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”*

28. cikk *„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”*

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Ahogy a jelen kérelmünk 1. / e) pontjában röviden bemutatjuk, a Kúria által meghozott Kf.II.27.959/2018/14. ügyiratszámú ítéletét az alábbi okokból kifolyólag tartjuk alaptörvény ellenesnek.

- I. Alkotmányjogi panaszunkat kifejezetten a Kúria ítéletének az ügyintézési határidőt érintő, és azon belül a határidő túllépésnek a szankcionálási jogot érintő, a Kúria állásfoglalása alapján jogvesztő aspektusára és annak vizsgálatára alapozzuk. Kiemelt figyelemmel annak okából, hogy a Kúria az ítéletben a döntés elvi tartalmaként emelte ki a következőt: *„a büntetőjogi karakterrel rendelkező versenyfelügyeleti eljárásban a tisztességes hatósági eljárást sérti az*

ügyintézési határidő meghosszabbítása nélkül, az ügyintézési határidőn túl szankció alkalmazása, versenyfelügyeleti bírság kiszabása."

Az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga sérült, amikor a Kúria az Alkotmánybíróság korábbi döntéseivel szemben hozta meg ítéletét.

II. Az alábbiakban azt vizsgáljuk meg, hogy a Kúria a jelen kérelem tárgyául szolgáló ítéletével miképpen sértette meg összefüggésében:

- az Alaptörvény C) cikkének (1) pontját, miszerint *„A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.”*
- az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) pontját – mely egyben a Gazdasági Versenyhivatal számára is biztosított alapjog –, miszerint *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”, ezen belül is a bíróság tisztességes eljárásának követelményét sértve.*
- az Alaptörvény 28. cikkét, miszerint *„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”*
- illetve mögöttes jelleggel sértve az Alaptörvény M) cikkének (2) bekezdését, miszerint *„Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.”*

III. A Kúria ítéletének indítványunkkal érintett részének indokolásához alapvetően az Alkotmánybíróság döntéseit vette alapul. A Tptv. vonatkozó rendelkezéseiként a 11. § szakaszt, 63. § (2) b) pontját, illetve a 67. § (3) b) pontját jelölte meg. Jogi levezetésként viszont kiemelt hangsúllyal az alkotmányjogi döntéseket vonta be érvelésébe.

Indítványunkban az Alaptörvény 28. cikkét és a XXVIII. cikk (1) bekezdését egységesen kezeljük, tekintettel az Alkotmánybíróság 23/2018. (XII. 28.) AB határozatának [26] pontjára. Az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott jogszabály értelmezési követelmény álláspontunk szerint ebben az esetben is fennáll a Kúriával szemben, sőt kiterjed az alkotmánybírósági döntések értelmezésére is, mivel ítélete során hangsúlyosan azokra alapítja jogi érvelését. Ezen felül pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdésben megfogalmazott tisztességes eljárás követelményének is meg kell felelnie a bíróságnak, mind a jogértelmezési követelmény teljesítése, mind az alkotmánybírósági döntések értelmezése és súlyozása során.

Álláspontunk szerint a Kúria jogértelmezése valamint a döntése meghozatala, valamint indokolása során több szempontból is megszegte a fenti alkotmányos követelményeket.

A Kúria ítéletében hivatkozik az 5/2017. (III. 10.) AB határozatra, mely döntés kimondja, hogy a hatósági eljárás méltányosságának és tisztességének alapvető feltétele, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk irányadó határidőket betartsák, illetve amennyiben a jogszabályban rögzített kötelezettségüket a hatóságok határidőben nem teljesítik, annak következményeit ne az ügyfelek viseljék. Fontos kiemelni azonban, hogy több szempont figyelembe vétele alapján ez a határozat összességében az általános közigazgatási hatósági eljárásokat veszi alapul, amelytől a különböző hatósági ágazatok többé-kevésbé eltérhetnek, ágazati jogszabályok, vagy kifejezetten az ágazatot érintő bírói és alkotmánybírói döntések speciális szabályokat és értelmezést állapíthatnak meg. A jelen indítvány alapját képező ítéletben is közvetlenül érintett a versenyjogi és az adóhatósági ágazat. Ennek kapcsán véleményünk szerint súlyos értelmezési hibát, melyhez kapcsolódóan pedig súlyos jogsérelmet vét a Kúria.

A 3270/2018. (VII. 20.) AB végzés [31] pontjában kimondja az Alkotmánybíróság, hogy *„az indítványozó ügyintézési határidővel kapcsolatos kifogása sem veti fel a kúriai ítélet alaptörvény-ellenességét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, mivel a Tpvt. 63. §-ában rögzített ügyintézési határidő nem tekinthető anyagi jogi határidőnek, ily módon nem vonatkoztatható rá az indítványozó által hivatkozott, az Alkotmánybíróság 5/2017. (III. 10.) AB határozatában megállapított alkotmányos követelmény.”* Tehát első lépésben itt hibázik jelentősen a Kúria az értelmezése során, ugyanis a fenti AB végzés felállít egy, a kifejezetten versenyjogot vizsgáló ügyben egy speciális kitéfelt, miszerint a Tpvt. szabályzását – az ágazat sajátosságai szempontjából érthető módon – az általánosan felállított alkotmányossági követelményhez képest. Tehát működésbe lép a *lex specialis derogat legi generali* elve, esetünkben az alkotmányjogi értelmezések körében.

Azonban a Kúria közvetlenül is megfogalmazta azt a jogértelmezési technikáját, hogy a 3270/2018. (VII. 20.) AB végzésnek nem tulajdonít jelentőséget a később meghozott 17/2019. (V. 30.) AB határozatban megfogalmazottakra tekintettel. A 17/2019. (V. 30.) AB határozat azonban, szintén a Kúria által közvetlenül megfogalmazva, az adóhatóság számára előírt határozathozatalra nyitva álló ügyintézési határidő túllépésének vont le az alkotmányossági következményeit. Kimondotta az adójogi eljárás sajátosságaira figyelemmel vizsgálta az adóhatóság eljárását a megjelölt határozat és ezt értelmezve került megállapításra, hogy alkotmányos az 5/2017. (III. 10.) AB határozaton alapuló kúriai jogértelmezés, továbbá nevesíti is az Art. vonatkozó passzusait. Azonban továbbra is egy másik hatósági ágazatról van szó, a versenyjogi és az adójogi hatósági szabályzás és tevékenység is teljesen eltérően működik, sajátos ágazati szabályzással valamint bírói gyakorlattal, alkotmányossági speciális követelményekkel. A Kúria itt követi el a második súlyos jogértelmezési hibát, ugyanis az alátámasztást teljesen mellőzve mossa össze a két közigazgatási ágazatot, önkényesen felülbírálván és általánosítva a különböző jogterületek ágazati sajátosságait. Továbbá szintén

figyelmen kívül hagyva az időbeliségen túl minden más vizsgálati és súlyozási szempontot a különböző alkotmánybíróági döntések értékelése során.

Ehhez kapcsolódóan szintén hivatkozunk a Kúria 18/2016. számú közigazgatási elvi határozatára², melyben a Kúria maga is kimondja, hogy az Alkotmánybíróság döntése az Abtv. 39. § (1) bekezdése alapján mindenkire, így a Kúriára és az eljáró bíróságokra nézve is kötelező. Az Alkotmánybíróság döntéseinek szerves részét képezi az indokolás is, mely alapján a döntések erga omnes hatályára vonatkozó rendelkezésre figyelemmel az alkotmánybíróági határozatok és végzések indokolása is köti az eljáró bíróságokat. Alkotmányossági kérdésben mind a rendelkező rész, mind az indokolás kötelező, ugyanis az Alkotmánybíróság megadja a perbeli ügyekben alkalmazandó jogszabályok egyetlen lehetséges alkotmányos értelmezését. Az eddigi bírósági gyakorlat konzekvensen is tartja magát ehhez az elvhez, figyelembe véve a 3270/2018. (VII. 20.) AB végzés [31] bekezdését is. Ismételten hangsúlyozzuk, hogy az Alkotmánybíróság ezen végzésében elvégezte a Tptv. 63. § szakaszának alkotmányossági értékelését, mely a hivatkozott közigazgatási elvi határozat értelmében köti a Kúriát is az alkotmányossági értékelés során. Ezt az alkotmányossági értékelést a versenyjog vonatkozásában, mint ágazati jogterület tekintetében hozták meg, amely a versenyjogi perek tekintetében, mint speciális területen érvényesülnek. Éppen ezért hibás bírói értelmezési eljárás az adójogi területen meghozott alkotmánybírói értelmezés bevonása és alapul vétele.

Tehát fokozottan hangsúlyozzuk, hogy versenyügyek tekintetében megadta az AB az adott jogszabály egyetlen lehetséges értelmezését, mely a Kúria fenti elvi határozata alapján magát a Kúriát is köti.

A Kúria által elkövetett harmadik jogértelmezési hiba pedig ítéletének [64] bekezdésében a Tptv. 63. § (2) b) pontjának félreértelmezése, melyet a fentebb ismertetett alkotmánybíróági döntésekből hibásan levont következtetésekre alapul. Még ha a perben a felperesi álláspont érveit is figyelembe vesszük, melyet kifejt és hosszan részletez a Kúria, abban az esetben is egy eljárási jogsértéssel állunk szemben, melyet egyedileg ugyan lehet döntéshozatali szempontként értékelni, azonban továbbra sem ad alapot arra, hogy elvi megállapításként minden további mérlegelési lehetőséget kizárjon. Kifejti a Kúria, hogy a Tptv. 63. § az ügyintézési határidő befejezésére konkrét határidőt ír elő, amely lényegét tekintve nem különbözik a dátum szerint meghatározott határidőtől. Álláspontunk szerint pedig az eljárási határidő jogvesztő jellegét a törvény meghatározása semmilyen formában nem állapítja meg, illetve továbbra is a 3270/2018. (VII. 20.) AB végzést tartjuk a kérdésben alkotmányossági szempontból követendőnek.

² EBH2016. K.18. számú döntés „Az alkotmánybíróság határozatának indokolása az alkotmányossági érvelés tekintetében kötelező [2011. évi CL. tv. 39. § (1) bek., 63. § (1), (2) bek.]” – [12] [13]

Ezen szempontok és a Kúria által elkövetett hibák alapján álláspontunk szerint a Kúria megsértette a tisztességes bírósági eljárás valamint a bírói jogértelmezési követelmények szabályait³. Eljárása során önkényesen vette figyelembe az alapul vett jogszabályokat és alkotmánybírósági gyakorlatot, mely önmagában is megalapozza a tisztességtelen bírósági eljárást, de ezen felül döntésével és értelmezésével, annak súlyával, illetve, hogy elvi döntést alapozott rá, a bíróság hatáskörét túllépve jogot alkotott, ugyanis jelentősen és kógens módon leszűkítette a Tptv. vonatkozó szabályainak, különösképpen a 63. § szakaszának alkalmazási kereteit, ezáltal nem csak a 3270/2018. (VII. 20) AB végzésben foglaltakkal, hanem az által hivatkozott 17/2019. (V. 30.) AB határozatban foglalt alkotmánybírósági jogértelmezéssel ellentétes elvi megállapítást tett. Ezzel döntő hatást gyakorolva a versenyhatóság eljárási kereteire és lehetőségeire, befolyásolva a folyamatban levő és a jövőben lefolytatásra kerülő hatósági vizsgálatokat is.

Az alaptörvény-ellenes bírói jogalkotással pedig a Kúria megsértette az Alaptörvény C) cikk (1) előírását a hatalmi ágak megosztásáról. Egy ilyen jellegű jogszabály értelmezési szűkítés álláspontunk szerint, ha a jogalkotói szándék fennáll, kizárólagosan az Országgyűlés feladatkörébe tartozik. Ezen túl az indítvány tárgyául szolgáló Kúriai Ítélet súlya végett, a fenti okokból kifolyólag sérti az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdését is, tekintettel arra, hogy jelentősen csorbul a versenyhatósági tevékenység hatékonysága, ily módon pedig a gazdasági verseny szabadságának és a fogyasztók védelmének biztosítási követelménye is jelentősen sérül. Utóbbi alkotmányos követelmény hatékony ellátása pedig kiemelt állami érdek.

- IV. Megalapozott aggályok merülnek fel annak tekintetében, hogy a döntés a teljes versenyjogi hatósági tevékenységre kihatással van, amely magával vonzza azt is, hogy a teljes gazdasági élet minden szereplője – egyébként a piaci szabályokat pontosan követve – azonnal reagál a változásra. Ugyanis a döntés értelmében az a helyzet merül fel, hogy az eljárási határidő túllépése esetén kógens módon a szankcionálási jog tekintetében jogvesztés következik be, ellehetetlenül, de legalábbis jelentősen megnehezül a hatóság versenyfelügyeleti tevékenysége. Egyik következménye ennek az értelmezésnek az, hogy az összes folyamatban levő versenyhatósági vizsgálatban és peres ügyben jelentősen megváltozik a felek viselkedési mintázata. A vizsgált szereplők részéről az együttműködés megnehezül, ugyanis amennyiben rosszhiszeműen áll a vizsgálathoz az érintett vizsgált fél, abban az esetben a legkisebb határidő túllépés esetén felmerül a veszélye annak, hogy úgy kezelik a vizsgálatot, hogy „automatikusan mentesülnek” az eljárás következményei alól. Amennyiben pedig nem került sor a határidő túllépésére, úgymond ad absurdum „érdekeltté” válnak a vizsgált jogalanyok az eljárás szándékos – szintén rosszhiszemű mögöttés indíttatás esetén, ami a valós mögöttés jogsérelemi törekvés esetén komoly motiváció – akadályozására, elhúzására, annak tudatos zavarására. Másik következménye pedig az, hogy minderre való tekintettel a vizsgálat alá

³ Alaptörvény XXVIII. cikk (1) ; 28. cikk

nem vont gazdasági szereplők pedig felbátorodhatnak arra, hogy a jövőben jogsértő magatartást vagy szándékot tanúsítsanak, hiszen fennáll az a lehetőség, hogy a vizsgálat élet vesztí azzal, hogy a szankcionálás adott esetben teljes egészében elmarad. Ugyan maga a vizsgálat ténye, vagy a marasztaló határozat önmagában is hátrányos helyzetbe hoz egyes gazdasági társaságokat, azonban azok a szereplők, akikre ezek a hátrányos hatások kevésbé hatnak ki, vagy számításaik során úgy ítélik meg, hogy gazdasági szempontból nagyobb előnnyel jár egy ilyen kockázat vállalása, teljes egészében kikopik a versenyhatósági eljárás visszatartó ereje.

Ennek kapcsán szeretnénk hangsúlyozni azt a társadalmi vonzatot is, hogy maguknak a versenyhatósági eljárásoknak, határozatoknak és végső soron bíróságoknak a célja sokrétű, és szigorúan elválasztandó például az adóhatósági eljárásoktól, visszautalva ezzel arra a kúriai érvelésre, amelyben hivatkoztak a 17/2019. (V. 30.) AB határozatra.

- V. A Kúria ítéletében kitér⁴ a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatra, utalva arra, hogy az Alkotmánybíróság szerint a Gazdasági Versenyhivatal speciális funkcióval és feladatkörrel rendelkező hatóság, amely a törvényben szabályozott eszközökkel örökös a versenyt biztosító piaci működés felett – egyebekben a határozat kiemeli, hogy teszi mindezt összhangban az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdésével és az Európai Unióhoz történt csatlakozási szerződésünkből származó számos jogi követelménnyel. Az Alkotmánybíróság kifejti, hogy a versenyhatóság eszközei közül a legfontosabb a versenyfelügyeleti bíróság, amely kiszabásának feltételei és mértéke szintén rendhagyó, éppen a társadalom gazdasági rendje, az üzleti tisztesség, a tisztességes verseny védelmében, és ezért tartalmilag számos tekintetben eltér a többi közigazgatási eljárásban alkalmazható és megszokott eszközöktől. A Kúria érvelése keretében hivatkozik arra is, hogy a 19/2009. (II. 25.) AB határozat alapján a versenyügyi bíróság részben preventív, részben represszív jellegű. Azt a következtetést vonja le, hogy *„az eljárásban alkalmazott bíróság a 30/2014. (IX. 30.) AB határozata és az EJE esetjoga alapján döntően represszív jelleggel bír, azaz kétséget kizáróan büntetésnek minősül, ezért a Kúria az Alkotmánybíróság által felállított alkotmányos elvárásokra tekintettel annak alkalmazását az ügyintézési határidőn túl megállapított jogsértés esetén nem tartja alkalmazhatónak.”*⁵ Azonban hangsúlyozottan utalunk arra, hogy az Alkotmánybíróság a 30/2014. (IX. 30.) AB határozat [61] és [62] bekezdésben többek között azt állapítja meg, hogy *„Versenyügyekben a GVH azonban nem természetes személyek bűnössége felől dönt, a felelősségre vonással olyan súlyú stigmatizáció, negatív társadalmi előítélet, illetve kifejezett joghátrány, mint a büntetőjogi elítéléssel, nem jár. A versenyellenes magatartáshoz – a büntetőjog ultima ratio jellegével összefüggésben álló – súlyos alapjog-korlátozással járó büntetések nem kapcsolódnak”,* valamint *„A versenyfelügyeleti eljárás ezért nem tekinthető a*

⁴ Kf.II.37.959/2018/14. számú ítélet [61]

⁵ Kf.II.37.959/2018/14. számú ítélet [63]

szoros értelemben vett büntetőjogi vád elbírálására irányuló eljárásnak (hard core of criminal law), emiatt ugyanolyan szigorú követelmények, mint a tulajdonképpeni büntetőeljárások tekintetében, az ilyen eljárásokkal szemben nem támaszthatóak."

Mindezek alapján álláspontunk szerint erősen túlzó az az érvelés a Kúria ítéletében, miszerint egy döntően represszív jelleggel bírna a versenyhatósági bíróság, sőt, a bíróság ugyan megtette az eseti ügyben felmerülő represszív/preventív jelleg vizsgálatát, azonban a bíróság ösztársadalmi jelentőségének szükségképpeni vizsgálatát hanyagolta. A versenyhatósági bíróságok fontos tényezője – mind ahogy minden egyéb szankció esetében is – a társadalomra gyakorolt hatás, tehát a speciális prevención túl a generális prevenció jelenléte is. A bíróságolás, mint szankció alkalmazása során nem pusztán az adott vizsgálat alá vont szereplőkkel szemben merül fel a visszatartó hatás a jövőre nézve, hanem esetünkben a teljes hazai gazdaság tekintetében is egyfajta jelzésértékkel, követendő vagy elkerülendő magatartásmintákkal, igazodási és visszatartási jellemzőkkel bír. Fontos abból a szempontból is, hogy a jogsértés megállapítása esetén a büntetés elkerülhetetlen, függetlenül annak mértékétől. Hozzájárul a gazdasági élet öntisztulási folyamataihoz is, illetve a teljes vállalkozói spektrumra is kivetíti azt, hogy megéri-e a jogsértéseknek egyáltalán a megkísérlése is. A prevenció tehát nem pusztán az adott vizsgált alanyokkal szemben áll fent, hanem a gazdaság többi szereplőinek is igazodási pontot nyújt, nem utolsósorban a gazdasági társaságok ügyfélkörének is. Amennyiben elveszünk, de legalábbis jelentősen élet vesszük a versenyhatóság bíróságolási lehetőségeinek, jogi értelemben vett mentesülést biztosítunk a büntetés elkerülhetlensége alól, azzal pont ennek az ösztársadalmi célnak csökkentjük a hatását. Sőt, ennek révén fennáll a veszélye annak is, hogy adott esetben kockázatvállalóbb, tőkeerősebb vagy agresszívabb gazdasági szereplők rosszhiszemű magatartási mintái erősödjenek, visszaélve ezen jellemzőkkel és negatív piaci folyamatokat tudatosan kezdenek meg, végső soron ezzel a teljes gazdasági élet hatékonyságát gyengítve.

Hozzáteesszük azt a szempontot is ehhez a kérdéskörhöz, hogy amennyiben a versenyhatóság tekintetében szigorúan, kógens módon érvényesül az eljárási határidők betartása, és annak túllépése jogvesztéssel bír a szankcionálás tekintetében, annak veszélye is felmerül, hogy a vizsgálati eljárásoknak is jelentősen csökken a hatékonyságuk. Hiszen egy ilyen szigorú értelmezés esetén a hatóságnak minden esetben figyelemmel kell lennie arra, hogy az egyébként jogkövetkezményt nem tartalmazó jogszabály úgy értelmezendő, hogy egy szigorú, kemény-határidővel bír. Ez egyrészt álláspontunk szerint továbbra is az önkényes bírói jogalkotás esetköre, hiszen a bíróság túlterjeszkedik a hatáskörén és egy olyan értelmezési síkkal bővíti ki a Tpvt. ügyintézési határidőt számító részét, hogy abban kógens módon megjelenik egy jogvesztő következmény, annak ellenére, hogy az adott jogszabály nem tartalmaz ilyen jellegű konkrét kitétel. Másrészt tekintettel erre, a hatóságnak kényszerűen be kell fejeznie minden eljárását és vizsgálatát az adott határidőkön belül. Ez felveti annak a veszélyét, hogy a vizsgálati szakasz felületessé, a határozathozatal folyamata elkapkodottá válhat és a tényállások tisztázásának minősége és hatékonysága összességében

romlik. Ez pedig szintén kihat arra, hogy folyamatában és eredményében is romlik a versenyhatósági eljárások színvonala, amely magával vonzza a teljes gazdasági életben bekövetkező negatív reakciókat és hatásokat is.

Ide kívánkozik az a szempont is, hogy az EUMSZ 101 és 102 cikk végrehajtása körében az uniós versenyjog megsértését megállapító bizottsági határozat esetében az ésszerű határidő túllépése csak akkor szolgálhat a határozat megsemmisítésének alapjául, ha bizonyítható, hogy ezen elv megsértése sértette az érintett vállalkozások védelemhez való jogát.⁶ A Kúria jelent ügyben a védekezéshez való jog sérelmét az eljárási határidő túllépésével kapcsolatban nem állapította meg, ennek ellenére mondta ki önkényesen, hogy gyakorlatilag önmagában az ügyintézési határidőn túl alkalmazott versenyfelügyeleti bírság kiszabása a tisztességes hatósági eljárás sérelmét jelenti. Ilyet a Kúria által hivatkozott 17/2019. (V. 30.) AB Határozat sem jelent ki, ellenkezőleg, az Alkotmánybíróság hangsúlyozta, hogy „a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog alapjogilag egységként értékelt és védett minőségének a megóvása nem önmagában azon múlik, hogy hány nap telt el az ügyintézési határidőt követően, hanem azon, hogy mekkora **a határozathozatali határidő elmulasztásával okozott járulékos adózói jogsérelem mértéke, ami ügyenként azonosítandó be**”.⁷ Még abban az esetben is, ha megengedhetőnek tartjuk, hogy egy adóügyben született alkotmánybírósági döntést vonatkoztassunk a versenyfelügyeleti eljárásra, a Kúriai azáltal, hogy Ítéletében elvi élel mondta ki a határidő túllépésre vonatkozó megállapítását, az általa hivatkozott alkotmánybírósági határozatban foglaltakkal homlokegyenest ellenkező eredményre vezet.

- VI. Számos bírósági döntésben megállapításra került, az eljárási határidő túllépése nem anyagi jogsértés, illetve előfordulása esetén sem a döntésekre érdemben kiható vagy az ügyféli jogokat sértő eljárási hibáról van szó. Éppen ellenkezőleg, jellemzően az ügyek fokozott bonyolultsága során felmerülő vizsgálati elhúzóadás esetén fordul elő, amely során a tényállás további tisztázására, pontosítására van szükség, adott esetben nagyobb számú a vizsgálat alá vont társaságok köre. Minden esetben fontos szempont a minél pontosabb döntések meghozatala, valamint az eljárás egésze alatt fokozott figyelem irányul arra, hogy teljes körűen teljesüljenek az ügyfeleket megillető jogok. Ezen kívül hangsúlyozottan kiemeljük, hogy a határozatok meghozatala során, illetve a teljes vizsgálati szakasz alatt pusztán az eljárás elhúzóadásának nincsen kihatása az érdemi döntésre, annak meghozatalát nem befolyásolja. Álláspontunk szerint erősen túlzó az az értelmezési kör, hogy azonnali és feltétel nélküli jogvesztést eredményez az eljárási határidő túllépése.

⁶ Bolloré kontra Bizottság (T-372/10)

⁷ 17/2019. (V. 30.) AB Határozat 106. bekezdés

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

- a) Az indítványozó nem kezdeményezte a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.
- b) Indítványozó csatolja kamarai jogtanácsosi igazolványának és hatósági igazolványának másolatát, és meghatalmazását.
- c) Az indítványozó mellékeli az érintettséget alátámasztó dokumentumokat egyszerű másolatban.

Kelt: Budapest, 2020. március 9.

Gazdasági Versenyhivatal

képv.

dr. Ay Zoltán Nándor

kamarai jogtanácsos

